

Chương 55

Báo Ứng Nhân Tiên

B

ây giờ lại nói về Cẩm Tâm Hồng Tuyền Tăng Nguyệt Hà ban đầu hưng chấn Tứ Tú Trang cô ta vẫn một lòng trung thành với đại nghiệp hùng bá võ lâm của lão ma Bách Biến Thiên Tôn.

Chỉ có điều cô ta vẫn là phái nữ, hoàn cảnh bất đồng tất lòng thường sinh biến, nhất trước tướng mạo anh nhi tuấn tú của Phương Thiếu Tùng, cô ta là một thiếu nữ thanh xuân thì làm sao không động tâm cảm mến thật sự, bởi vậy tuy cô ta vẫn làm theo kế hoạch của Bách Biến Thiên Tôn, phá hoại cơ nghiệp của họ Phương, xây dựng cho mình thế lực mới, nhưng tình cảm đối với Thiếu Tùng thì vẫn chất chứa trong lòng, từ đó, mầm mống phản kháng lại Bách Biến Thiên Tôn dần dần hình thành trong con người cô ta.

Từ đó tâm tư đột khởi, cô ta đã xây dựng riêng cho mình một thế lực hùng hậu ngầm sau này có lúc đối kháng trực tiếp với Bách Biến Thiên Tôn. Sau khi thế lực đủ mạnh, cô ta từ trong tư tưởng bảo mệnh cầu an, dần dần khởi phát dã tâm tranh hùng võ lâm thiên hạ, lại nói sự giao du của cô ta ngày càng rộng lớn nên thân thế phần nào của mình phần nào cũng đã ngờ ngợ hiểu ra manh mối, do đó lòng sinh biến của cô ta càng kiên định hơn.

Như vậy là quá rõ. Ma đầu lại hoàn vẫn là ma đầu, bản chất thâm độc xảo hoạt, cô ta sinh ra và lớn lên được giáo dưỡng bởi Bách Biến Thiên Tôn thì tất bản chất ma đầu cũng nhiễm vào cô ta, để rồi cục diện hiện tại thân ma đầu đối chọi với nhau. Đây thật đúng là qui luật gieo nhân gặt quả mà không thể nào tránh khỏi vậy.

Đến thời gian này thì tình hình trong Tứ Tú Trang so với lúc Phương Hiểu Trúc vừa trở lại Phương phủ hoàn toàn khác biệt, tân khách được mời lưu trú lại trong Phương phủ đã đông hơn nhiều, đây là điều nằm trong kế hoạch của Tăng Nguyệt Hà là gia tăng lực lượng của mình để nhằm đối phó với lão ma đầu nếu cần thiết và đặc biệt là thực hiện thành công đại hội quần hùng mà trong đó cô ta đã mời rất nhiều vị cao thủ của bát đại môn phái vào ngày mười lăm tháng tám tới đây.

Trong đám khách nhân thì La Thủ Thư Sinh Âm Sâm được cô ta chọn làm người đại diện mình trông coi và điều hành công việc gần như một lão quản gia,

nhưng chỉ có khác là còn điều hành luôn cả những hoạt động trên giang hồ, theo dõi nắm tình hình, chỉ những lúc nào có vấn đề quan trọng thì cô ta mới ra mặt nghị luận cùng toàn bộ chúng khách nhân.

Tăng Nguyệt Hà là một con người cực kỳ thông minh, bề mặt bên ngoài tuy mọi chuyện đều hầu như giao cho La Thủ Thư Sinh, nhưng kỳ thực tâm phúc của cô ta không phải là lão ta mà là hai người khác, dù hai người này đến đây sau La Thủ Thư Sinh, nhưng lại được cô ta để mắt đến và giữa họ đã có những mặt kế ngầm giao ước với nhau mà ngoài họ ra tuyệt không một ai trong gia phủ được biết, kể cả La Thủ Thư Sinh.

Chính hai người này mới là người thật sự cùng cô bàn tất cả những kế sách hoạt động trong gia phủ, một người tuổi chừng tứ tuần tướng mạo cao to thô thiển, nhưng bên trong con người này ngược lại suy nghĩ rất tinh tế tỉ mỉ, đa mưu túc trí, đúng là "thô trung chi tế" khiến cho mọi người không dễ gì nhận ra, hơn nữa vị nhân sĩ này xuất thân không phải từ danh môn chánh phái mà cũng không phải hắc đạo nên cũng rất ít người biết đến, người này nói về công lực thì thuộc hàng cao thủ có hạng trên giang hồ, ngoại hiệu danh xưng là Lạc Địa Phi Long Lạp Giai Thường.

Người thứ hai là một lão già tuổi ngoài lục tuần tên là Thân Ngự Chúng, ngoại hiệu Bát Đệ Tú Tài, trang phục diêm dúa xanh đỏ như một lão bốc số, miệng thích nói thích đùa, cả ngày ngâm nga những câu cổ thi khiến ai cũng cảm thấy mến lão già tính tình xởi lởi này cho nên mấy mươi năm hành cước trên giang hồ bằng hữu nhiều hơn thù nghịch, chưa hề để xấu danh bát đệ tù tài. Tuy nhiên có một điều mà ít người phát hiện ra là nội tâm rất thâm trầm, mặc dù bên ngoài vẫn cười nói huyên thuyên.

Chính Tăng Nguyệt Hà là người có mắt nhìn nhận ra điểm này nên đã không ngại kết giao với lão. Tăng Nguyệt Hà thấu nhận và biết sử dụng hai người này thật là một hạnh vận của cô ta.

Cũng như mọi ngày, Tăng Nguyệt Hà thẩm tối đến khách phòng, nơi vẫn thường diễn ra những cuộc gặp mặt mạn đàm của khách, phủ trong gia trang, Tăng Nguyệt Hà sau khi rảo bộ vào khách phòng, sau một tuần trà và vài câu thăm hỏi cho phải lễ cô ta liền thoái lui, nhưng ánh mắt cô ta đã ngầm thị ý cho Lạc Địa Phi Long Lạp Giai Thường và Bát Đệ Tú Tài Thân Ngự Chúng.

Hiển nhiên mọi việc bàn giao công việc nghị luận sau đó vẫn tiếp diễn dưới sự chủ trì của La Thủ Thư Sinh Âm Sâm, người được xem như quản gia của Tứ Tú Trang. Nhân vật trên giang hồ, nhất là không nằm trong các đại môn phái

không hề câu nệ những chuyện như thế này, khi nghị luận bàn sự mà gia chủ vẫn không có mặt, điều này dần dần trở nên quen đi.

Bấy giờ đã sang canh ba, dưới ánh đèn dầu nhờ nhờ trong căn nhà tranh nhỏ ẩn mình trong một nông trại cách thành Lạc Dương về phía tây non mười dặm, bọn ba người Tăng Nguyệt Hà, Lạp Giai Thường và Thân Ngự Chúng vây quanh một chiếc bàn gỗ đàm luận.

Tăng Nguyệt Hà đã ngồi rất lâu nhưng vẫn chưa khai khẩu mở đầu câu chuyện, đôi mày liễu thỉnh thoảng nhướn lên rồi lại giãn ra chứng tỏ nội tâm của cô rất bồn loạn.

Bát Đệ Tú Tài, Tăng Nguyệt Hà và Lạp Địa Phi Long cứ ngồi yên không mở miệng lên tiếng trước.

Tăng nguyệt Hà đằng hắng một tiếng rồi bắt đầu bằng một câu hỏi:

- Nhị vị tiền bối, Lâm Trung Ngọc thế nào rồi?

Bát đệ tú tài nhướn đôi mày, lão nói:

- Chuyện tồi bại của tiểu tử đó đã lan truyền trong ngoài Lạc Dương, sau này hẳn hẳn ta không còn mặt mũi nào để nhìn mọi người nữa. Phu nhân thủ đoạn này thật so với giết chết còn tàn độc hơn nhiều, hẳn ta tội tuy phải nhận trừng phạt, nhưng phu nhân thật cũng hơi quá tay.

Lão đưa mắt xét thái độ của Tăng Nguyệt Hà, nói tiếp:

- Lão phu không phải lắm mồm, nhưng người còn trẻ tuổi không nên ra tay tuyệt độc như vậy.

Tăng Nguyệt Hà thần tình vẫn ôn hòa trước những lời xây dựng hơi thiếu tế nhị nhưng lại thật tình này, cô nói:

- Nhân vô thương hổ ý, hổ hữu hại nhân tâm. Nếu văn bối không sớm phát hiện ra âm mưu thấp hèn của hẳn ta thì ngược lại người không còn mặt mũi nhìn người khác là văn bối. Tuy nhiên lời chỉ giáo ngàn vàng của lão bối văn bối xin thành tâm lĩnh hội, ngày sau thời ứng xử vậy.

Nguyên trong chuyện này là Lâm Trung Ngọc sau lần làm nhục Phương Ấu Mai bằng cách tẩm thuốc kích dục vào chùm nho nhỏ đã bị một người thiếu niên bịt mặt phát hiện và đã bị người ấy ra tay điểm thương tấc mạch Túc thiếu âm thân kinh, hẳn ta nghĩ vậy là hết đời của một gã đàn ông, không mong gì đến chuyện ái ân với phụ nữ.

Nào ngờ gã dâm tặc đó trong lúc khổ hận chán chường lại vô tình tìm ra khỏi bảo của mình thấy một chiếc hộp nhỏ, liền mở ra xem thì bắt gặp ba chiếc lá Thiên Niên Dương Hoắc. Sau khi phục dụng, được cường dương cực độ đã phục hồi thân của hắn ta, lúc ấy tánh tà dâm lại đột khởi.

Hắn ta vui mừng khôn xiết, lại nói Nguyệt Hà là vị thiếu nữ mà từ lâu hắn ta để lòng tâm dục tới, bởi vậy tà tâm dấy lên, hắn ta đã bất chấp luân lý, hắn đã chủ mưu đầu độc thuốc kích dục vào trà của Tăng Nguyệt Hà bằng cách nhiều lần lén vào Tứ Tú Trang gặp Tăng Nguyệt Hà trên danh nghĩa sư thúc sư diệt giao phó nhiệm vụ của sư phụ là Bách Biến Thiên Tôn. Đúng là vô quái dị có móng tay nhọn. Tăng Nguyệt Hà đã ngầm đoán ra tâm ý tà dâm của hắn, nên trước đó hai đêm khi hắn pha cho Tăng Nguyệt Hà một chén trà đã ngầm bỏ thuốc kích dục vào, Tăng Nguyệt Hà vẫn cười, nhận chén trà nhấp hai ngụm rồi lại mời hắn cùng uống, hắn ta mở cở trong bụng, không ngần ngại uống cạn chén trà khi thấy Tăng Nguyệt Hà đã uống trước.

Đúng khi hắn ta ngấm thuốc bắt đầu giở trò sàm sỡ, Tăng Nguyệt Hà giả vờ ngã vào lòng hắn cùng lúc phát chỉ kinh bế huyệt đạo trên người hắn ta rồi phun hai ngụm trà vừa uống vào mặt hắn, gằn giọng:

- Cong quỷ râu xanh kia, người đã hết thời.

Cùng lúc ấy cô ta gọi bọn nha đầu vào trối thúc hắn ta khi ấy đã bị phong bế huyệt đạo rồi và viết một tấm bảng lớn bêu xấu hắn, ngay trong đêm ấy mang hắn đặt nằm chổng gọng ở trước cửa nam thành.

Chỉ mới trong hai này, chuyện dâm loạn của hắn đã truyền rộng khắp trong ngoài thành Lạc Dương, thật là một cách hạ thủ tàn độc hơn là giết chết. Đúng như lời của Bát Đệ Tú Tài vừa nói với cô ta vậy.

Tăng Nguyệt Hà đôi mày đột nhiên nhíu lại, thay đổi ngữ khí, hỏi:

- Có một điều hệ trọng mà vấn bối vẫn còn hoài nghi là Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bát có thật đúng là sinh phụ của vấn bối không?

Bát Đệ Tú Tài nghiêm mặt nói:

- Chúng ta chỉ cung cấp những tin thâu nhận từ bên ngoài và phán đoán thôi. Để kết luận xuất thân của phu nhân thế nào thì phu nhân sao không tự tin vào mình.

Tăng Nguyệt Hà đối với chuyện thân thế sự thực của mình, nhân vì quá cẩn thận nên cứ bán tín bán nghi không thể nào một ngày hai mà tin ngay được, đương nhiên là những suy nghĩ hoài nghi của cô ta là hoàn toàn có lý do, có cơ sở.

Tăng Nguyệt Hà trầm ngâm một lúc, thở dài nói:

- Mẫu thân vẫn bối thật ra chưa hề nói qua chuyện này, phải chi Thanh Y La Sát thì lại có lòng phần hận quá đáng với Thiết Tâm Tú Sĩ, chẳng lẽ vẫn bối thực ra không phải là con đẻ của mẫu thân hiện tại mà là con của Thanh Y La Sát?

Cô ta đưa ra giả thiết này là vì qua những hành động của Thanh Y La Sát đã được lão ma đầu bày bố mà cô không hề hay biết.

Lạc Địa Phi Long nói:

- Điều này thì chúng ta không biết, chuyện này hẳn chỉ có lệnh tôn may ra có thể biết rõ thôi.

Tăng Nguyệt Hà trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, thần sắc hiện vẻ u sầu, lo lắng, thốt nhiên như tự hỏi chính mình:

- Không biết cha ta có nhận ta không?

Bát Đệ Tú Tài cười nói:

- Phu nhân suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần phu nhân cải tà quy chánh thì thử hỏi ai không nhìn nhận con của chính mình chứ?

Tăng Nguyệt Hà nội tâm vẫn còn nhiều cảm nghĩ nan giải, thở dài nói:

- Nếu như cha ta không nhận ta thì phải làm sao chứ?

Lạc Địa Phi Long nói:

- Phu nhân không nên quá lo âu, theo ta nghĩ thì Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bất không phải là người nhất thân tuyệt tình.

Tăng Nguyệt Hà lúc ấy chỉ ậm ừ tạm thời cho yên chuyện đó, bèn ngẩng đầu lên nhìn bọn họ nói:

- Những người mà vẫn bối đã mời đến dự đại hội nghị đàm ngày mười lăm tháng tám đến đây tuy đều là những người trong danh môn chánh phái, đức cao trọng vọng. Nhưng thực ra thì bọn họ đều đã bị trúng ám toán của sư thúc tổ vẫn bối nên họ tuyệt nhiên không thể nói ra được nửa lời công minh chính trực. Chẳng lẽ lúc ấy vẫn bối mở mắt lớn để nhìn gia phụ lâm kiếp vận sao?

Bát Đệ Tú Tài nói:

- Điều này phải do sự lựa chọn, quyết định của phu nhân mà thôi.

Tăng Nguyệt Hà nói:

- Văn bối thật đầu hôn tâm loạn, lúc này chưa nghĩ ra kế sách gì, ngưỡng mong nhị vị tiền bối chỉ giáo.

Bọn họ hai người nghe Tăng Nguyệt Hà nói vậy, liền nhìn nhau ngầm ý biết với một người thông minh như cô ta tất không thể không nghĩ ra một kế sách nào đối phó với chuyện này, hơn nữa cô ta là người chủ sự tất tường tận mọi chuyện hơn mình, bởi vậy lúc này hai người, nhìn nhau mà không vội lên tiếng.

Sau vài giây im lặng, Bát Đệ Tú Tài nhanh miệng nói:

- Phu nhân trí tuệ hơn người tất không thể không nghĩ ra diệu kế, mong cứ nói ra chúng ta nhất định xin lắng nghe.

Tăng Nguyệt Hà lúc ấy ngượng ngập, gượng cười rồi nói:

- Văn bối nghĩ trong ngày ấy dùng một ít Mê thần linh dược thi thủ trên những vị cao nhân của các đại môn phái khiến cho bọn họ trong này đại hội mê ngủ gà ngủ gật, thần trí bất định, tất nói năng lộn xộn.

Bát Đệ Tú Tài cười lên kha kha nói:

- Tuyệt, tuyệt. Lão phu xin hai tay tán thành.

Vừa nói lão ta vừa đưa hai tay lên biểu thị đồng ý, miệng vẫn cười kha kha đắc ý.

Lục Địa Phi Long cũng cười nói:

- Kế sách cố nhiên là tuyệt diệu, chỉ có điều là...

Không đợi Lục Địa Phi Long nói hết câu, Tăng Nguyệt Hà tiếp khẩu nói ngay:

- Văn bối cũng đã từng nghĩ qua khả năng này là khi văn bối làm chuyện này tất đã phản mặt lại với sư thúc tổ, nhưng văn bối cũng đã có thêm một cách khác là sau chuyện đó cứ không thừa nhận trong chuyện này là mình ra tay. Đương nhiên lúc ấy lão ta sẽ sinh lòng nghi hoặc nhưng trong lúc lão ta vẫn còn lợi dụng văn bối tất sẽ không làm gì được.

Bọn hai người Lục Địa Phi Long và Bát Đệ Tú Tài gật đầu vui vẻ, công nhận kế sách của cô ta thật là tuyệt diệu.

Sau đó bọn ba người bàn thêm một số đối sách trong trường hợp xảy ra bất trắc, cuối cùng mới lần lượt trước sau vài phút rời khỏi căn nhà tranh, bí mật trở lại trong thành.

Bọn hai người Lạc Địa Phi Long và Bát Đệ Tú Tài trở về Tứ Tú Trang không hề gặp chuyện gì. Chỉ có Tăng Nguyệt Hà là người trở lại gia trang sau cùng, khi còn cách gia phụ vài dặm đột nhiên bị một bóng người vọt ra cản đường.

Tăng Nguyệt Hà vừa thoáng thấy bóng người đã buột miệng reo lên:

- Gia gia...

Đây là một cách gọi quen thuộc mặc dù lúc này nàng đã biết rõ thân thế của mình nhưng không thể nhất thời có thể thay đổi cách xưng hô một cách dễ dàng.

Sau tiếng gọi ấy nàng nghiêng mình hành lễ Bách Biến Thiên Tôn như mọi khi, đồng thời mắt liếc nhanh xung quanh quan sát.

Bách Biến Thiên Tôn gật nhẹ đầu rồi giọng nói một cách thân mật, tuyệt không thể nhận ra bất cứ một khẩu khí trái thường nào:

- Linh nhi, ta có vài lời muốn nói với ngươi.

Cũng như lần trước, sau câu nói ấy, không đợi Tăng Nguyệt Hà có bất kỳ phản ứng nào, lão ta tung mình lao vào bóng đêm ngay.

Tăng Nguyệt Hà lúc ấy trong lòng dấy lên không biết bao nhiêu ý nghĩ, giả thiết vài khả năng thấy có thể xảy ra, cuối cùng này nghiêng rằng nhún mình quay trở ra ngoài thành lao đi.

Bọn họ hai người lại gặp nhau đúng nơi hẹn trước đây, vừa dừng chân Bách Biến Thiên Tôn quay người lại nhìn Tăng Nguyệt Hà hung tính đột khởi, giọng không còn thân mật như lúc ban đầu, lạnh lạnh nói:

- Linh nhi, ngươi có biết hôm nay ta đến đây vì ý gì không?

Tăng Nguyệt Hà lúc thiếu thời cực kỳ sợ lão ta, vả lại cũng rất rõ tính tình lão ta. Lúc này chỉ nghe ngữ điệu của câu nói nàng đã hiểu ra ngay quyết định theo lão ra đây là một sai lầm.

Lúc ấy trong lòng đã hơi run, nhưng cố giữ bình tĩnh nói:

- Linh nhi không biết.

Bách Biến Thiên Tôn cười nhạt nói:

- Người hiện tại trong lòng đang suy tính gì?

Tăng Nguyệt Hà trong lòng chấn động mạnh, gương làm bình tĩnh nói:

- Linh nhi vẫn nghe theo lời gia gia mà.

Bách Biến Thiên Tôn giọng trầm đục:

- Ai là gia gia của ngươi. Từ nay về sau ta không cho phép ngươi gọi ta là gia gia.

Tăng Nguyệt Hà thần tình kinh hoảng:

- Linh nhi có điểm nào không đúng gia gia cứ trách phạt, nhưng...

Bách Biến Thiên Tôn không để cho nàng nói hết lời, gằn giọng cắt ngang:

- Những hành vi của ngươi, ngươi tự biết rồi há còn đợi ta nói rõ hay sao?

Tăng Nguyệt Hà ngày thường trí tuệ thông minh ứng đối trôi chảy không một ai qua mặt được, vậy mà bây giờ dưới áp lực uy vũ của lão ma Bách Biến Thiên Tôn không thể tìm ra được câu nào cho thích đáng để chống chế, cứ đứng lúng ta lúng túng không nói nên lời.

Chính lúc ấy giọng Bách Biến Thiên Tôn lạnh lùng vang lên:

- Lâm sư thúc của ngươi bây giờ thế nào rồi?

Bồi thêm câu hỏi này nữa cả người Tăng Nguyệt Hà điếng đi, đứng trân ra mặt biến sắc trắng bệch, mắt tròn xoe nhìn lão đầy kinh hoảng.

Đối với chuyện Lâm Trung Ngọc nàng là người hạ thủ, nhưng lúc này không thể tự nói ra được và biết đây cũng là một sai lầm lớn vì dù sao gã dâm tặc ấy vẫn là sư thúc của cô ta.

Bách Biến Thiên Tôn nhìn cô ta với cặp mắt đầy khinh bỉ, nói:

- Giá trị con người ngươi hôm nay thực ra không bằng một con heo cái, hẳn ta có gì không xứng với ngươi chứ?

Tăng Nguyệt Hà là một người rất cao ngạo, trước lời rửa nặng nề bỉ ổi này không thể chịu đựng nổi. Cô ta lúc ấy như bị bức bách đến chân tường, nổi khiếp sợ lão ta trước đó một phút vô hình trung tiêu biến mất mà thay vào đó là một sự phẫn nộ.

Tăng Nguyệt Hà lúc ấy mặt đỏ ửng lên giọng đanh lại nói:

- Người lớn mà không tôn trọng, chớ trách vãn bối nói lời thất kính.

Bách Biến Thiên Tôn không ngờ đến Tăng Nguyệt Hà lại dám buông lời trịch thượng ngang bướng, bất giác đôi mày rậm đứng lên, thét:

- Người muốn tạo phản ư?

Tăng Nguyệt Hà kỳ nhiên đã tạo phản, mạng sống còn không tiếc há sợ gì nữa chứ. Lúc ấy buông giọng cười cay độc, nói:

- Ha ha...Điều gia không hề đãi bạc người, vậy mà ngược lại người nói lời này là sao chứ?

Bách Biến Thiên Tôn nghe xong câu này ngớ người ra, mặt biến sắc, vội nói ngay:

- Người biết những gì cơ chứ?

Tăng Nguyệt Hà "hừ" một tiếng, nói:

- Biết người tàng chứa dã tâm.

Bách Biến Thiên Tôn ngửa mặt cười "hắc hắc" nói:

- Hảo hảo, chỉ đáng tiếc người biết quá chậm.

- Dù sao thì cũng đủ để người không còn lợi dụng ta đứng ra chủ trì cuộc đại hội ngày mười lăm tháng tám tới đây.

Cô ta đưa ra chủ bài để khống chế lại Bách Biến Thiên Tôn.

Không ngờ lão ma đầu cười lên hăng hắc nói:

- Người lại còn giá trị để lợi dụng ư? Người vốn không phải là Tăng Nguyệt Hà, há lại để cho người chủ trì buổi đại hội để thiên hạ giang hồ cười sao?

Tăng Nguyệt Hà lúc ấy biết khó có thể thoát độc thủ của lão ma đầu, nhưng vẫn không chịu lùi nửa bước, nói:

- Chỉ sợ điều đó không còn do người làm chủ.

- Ta sẽ cho người xem có do ta làm chủ hay không.

Dứt câu nói, lão ta ngửa mặt lên trời rú lên một tiếng dài, phút chốc đã thấy sáu bóng đen từ xa phi thân lại.

Tăng Nguyệt Hà lúc ấy trong ngực tim đánh thành thạch, ngậm thở dài nghĩ: "Xem ra ta đến hôm nay coi như mạt vận".

- o O o -